

Sognet, og forsaavidt man maatte gaae ind paa at ramme en Deel af Vedkommendes Indtægter, naaget de ikke boede i Sognet, saa er det dog aldeles aabenbart, at man i den Henseende maa lade indtræde visse Lempelser, visse Modificationer, saaledes som ogsaa den ærede Rigsdagsmand har foreslaaet i det Lovforslag, vi nylig havde under Forhandling, og hvorefter, saavidt jeg erindrer, han kun vil, at der skal beskattes $\frac{1}{3}$ af den Indtægt, Vedkommende har i Communen, naar han ikke boer der. Spørgsmaalet har saaledes efter min Formenting en større Betydning, end den ærede Rigsdagsmand har tillagt det, men hertil kommer ogsaa den Omstændighed, at der virkelig kan være Anledning til at tage den bestaaende Lov om Skovbruget under Overveielse; jeg skal ikke her gaae ind paa en Detail, men kun tillade mig at bemærke, at vi for en stor Deel i den Henseende staae i Luften. Den nærværende Lovgivning har ved forskellige retslige Afgjørelser mistet en Deel af sit Grundlag, og der er derfor i høi Grad Opfordring til at optage Sagen til Overveielse; men dersom man skulde komme til det Resultat — jeg siger paa ingen Maade, at man kommer dertil — at borttage flere af de Indskrænkninger, som Staten i det Offentliges Interesse har paalaagt de private Skoviere, saa er der Opfordring til samtidigt hermed at overveie, om ikke Skylsfætningen ogsaa kunde trænge til en Forandring. Det er disse forskellige Betragtninger, som gjorde, at Spørgsmaalet for mig antog saa store Dimensioner, at jeg ikke mægtede at bringe det tilende førend nærværende Sessions Begyndelse.

Forsaavidt man har omtalt en Modstand mod denne Sag fra forskellige under Ministeriet forterende Embedsmænd, har jeg aldeles ikke Anledning til at klage over nogen saadan Modstand; jeg er særdeles velbetjent, der er Ingen, der overskrider det Omraade af Indflydelse, som maa tilkomme ham ifølge hans Stilling. En æret Rigsdagsmand (Oppermann) har endelig givet mig en Anviisning til, hvoreledes jeg grundigere kunde studere dette Spørgsmaal, end det forekom ham, at jeg havde gjort; jeg behøver ikke en saadan An-

viisning til, hvad jeg skal læse eller ikke læse; jeg troer, at jeg nok selv vil være istand til at vælge den bedste Lecture med Hensyn til de Gjenstande, der foreligge.

Oppermann: Maa jeg bede om Ordet for en personlig Bemærkning?

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet for en personlig Bemærkning.

Oppermann: Jeg vil gjøre den ærede Indenrigsminister opmærksom paa, at han vist ikke har opfattet mine Ord aldeles correct; det er ikke mig vitterligt, at jeg har yttret en eneste Stavelse, der kunde forståes saaledes, som om jeg nærede Tvivl om, at hans Undergivne ikke udrette deres Tjeneste godt; derimod har jeg bestemt udtalt og maa fastholde, at der er en Utilbøielighed til at fremme Reformen i denne Sag, da Vedkommende mener, at der ikke er Trang dertil. Dernæst har den ærede Minister vistnok ogsaa udtydet mine Ord galt, naar han har udtydet dem, som om jeg tilraadede eller anviste nogen vis Lecture med Hensyn til dette Spørgsmaal; jeg bemærkede blot, at der kunde gjøres mange flere og væsentligere Indvendinger mod Lovforslaget, end de af ham fremsatte, og jeg ønskede, at han i den Henseende skulde gennemlæse visse Actstykker for at see, hvorvidt jeg har havt Ret i det, jeg har yttret om visse Anstuelser, der gjøre sig gjældende.

N. Jensen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

N. Jensen: Jeg skal kun tillade mig at henlede Thingets Opmærksomhed paa, at den høitærede Minister, der ellers udmærker sig ved den fortrinlige practiske Egenkab, at komme med Forslag, der kun gaae et ganske lille Skridt fremad, og som altid veed med stor Beslathed at udhæve det Rigtige, i kun at gaae et lille Skridt, han har idag, af Frygt for de store Dimensioner, som Omordningen af Skov-